



ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(*Ἐκ τῶν τοῦ Uhländ*)

Ὁ ρόδο ποῦ μοῦ ἔχρισες τὸ μοσχομυρισμένο
Ἐστῶ τοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα ἔγειρε μαραμμένο.
Ὁ χωρισμός σου ὁ σκληρός, μικροῦλα λατρεμμένη,
Τ' ἀφάνισε τὸ δύστυχο καὶ ὀλόχλωμο ἔπομένει.
Μὰ ἡ ψυχὴ ποῦ κρύβουνταν ἔστ' ἀθῶς τὸ λουλουδί,
Τώρα ἔσ' ἐσέ γοργοπετᾶ ἔσ' αὐτό μου τὸ τραγοῦδι.

~~~~~  
( *Ἐκ τῶν τοῦ Οὐγγρον ποιητοῦ Lauka* )

Ἄχι δὲν μὲ μάθαν οἱ γονιοί μου νὰ διαβάζω,  
Οὔτε μὲ ἔστειλαν ἔσ' τὸ σχολεῖο μὲ τᾶλλα τὰ παιδιὰ.  
Μὰ τὰ γλυκὰ ματάκια σου ἔταν κυττάζω,  
Διαβάζω πόση λύπη ἔχεις μέσα ἔστην καρδιά

—  
Κι' ἀπὸ τὴν πόρτα σου ἔμπροστά δειλὰ διαδαίνω  
Τὸ δακτυλίδι σου γιὰ νὰ σοῦ δώσω ἔπίσω,  
Καὶ τᾶσπρο μανδηλάκι ποῦ μοῦ ἔχεις κεντημένο,  
Καὶ μόνο τὴν ἀπελπισιά μου νὰ κρατήσω. . .

Σμύρνη, 1898.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

---